

РЕШЕНИЕ

№ 432

гр. Пловдив, 04.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Елена З. Калпачка Въззивно гражданско дело
№ 20235300500246 по описа за 2023 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по постъпила въззивна жалба, подадена от З. Т. И., чрез адв. В. М., против Решение № 4052/01.12.2022 г., постановено по гр.д.№ 4783/ 2022 г. по описа на РС – Пловдив.

С обжалваното решение са отхвърлени предявените от З. Т. И., чрез адв. В. М., иск с правно основание чл. 215 от Кодекса на труда и чл. 86 от ЗЗД за осъждане на „Транс Панов” ЕООД да ѝ заплати сумата от 2205 евро, с левова равностойност 4312 лева, представляваща неплатени командировъчни пари за осъществена командировка в размер на 105 дни за периода 24.08.2020 г. – 07.12.2020 г. по 21 евро на ден при двойна езда, ведно със законната лихва от завеждането на исковата молба пред РС Стара Загора – 10.12.2021г., до окончателното плащане на дължимите суми, като неоснователни и е осъдена З. Т. И. да заплати на „Транс Панов” ЕООД сумата от 600 лева разноски за адвокатско възнаграждение.

С постъпилата въззивна жалба се обжалва изцяло постановеното Решение 4052/01.12.2022 г., постановено по гр.д.№ 4783/ 2022 г. по описа на РС – Пловдив, като се навеждат твърдения за неговата неправилност и незаконосъобразност. Оспорва се решаващият извод на първоинстанционния съд, че дължимите международни командировъчни са били изплатени, като взет въз основа на заключение на вещо лице, което е дало отговор на правен въпрос, какъвто не му е бил поставен по делото, въз основа на документи, които не са представени по делото и не са могли да бъдат оспорени, респективно

съдът да ги провери. Твърди се, че доколкото режимът на осчетоводяване на работна заплата е различен от командировъчни, а в основанието за превод на сумите е посочена само заплата, то следва, че работодателят не е заплатил суми за командировки. Навеждат се съображения, че след като се изключи отговора по непоставения въпрос на вещото лице, тъй като не е представена документация, удостоверяваща заплащане на командировките, не е било доказано плащане, което е възложено в тежест на работодателя, поради което и предявеният иск следва да се уважи в пълния му размер. Моли да бъде отменено обжалваното решение и да бъде постановено друго такова, с което да бъде уважена изцяло исковата претенция като основателна и доказана. Претендира разноски.

В постъпилия отговор на въззивната жалба, въззиваемото дружество „Транс Панов“ ЕООД, чрез адв. П. изразява становище, че жалбата е неоснователна и необоснована. Навеждат се твърдения, че се оспорва професионално изготвеното заключение на вещото лице, отговорило на всички поставени въпроси и изяснило, че сумите дължими от работодателя към работника като заплата и командировъчни са изплащани с общо платежно нареждане, като е посочено едно от основанията, но в счетоводството тази сума е разбита на две – заплати и командировъчни. Моли да бъде отхвърлена жалбата ведно със законните последици.

Окръжен съд Пловдив, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

При въззивната проверка на обжалваното решение Пловдивският окръжен съд намира същото за валидно и допустимо, постановено от компетентен съд, по иск, който му е подсъден, в законен състав, в рамките на иска, с който е бил сезиран.

При проверката на правилността на обжалваното решение по изложените в жалбата оплаквания, настоящата инстанция намира следното:

Предявени са за разглеждане обективно съединени иски с правно основание чл. 215 от КТ и чл. 86 ЗЗД. Ищецът З. Т. И. претендира от работодателя „Транс Панов“ ЕООД за заплащане на сумата 2205 евро, с левова равностойност 4312 лева - незаплатени командировъчни пари за командироването и в чужбина за периода 24.08.2020 г. до 07.12.2020 г. с товарен автомобил „Волво“ рег. № *** и ремарке *** за извършване на международен превоз на товари в рамките на Европейската общност, както и обезщетение за забава.

Ответникът оспорва основателността на иска и моли да бъде отхвърлен, поради плащане.

В производството пред районния съд са приети писмени доказателства, изслушан по реда на чл. 176 ГПК е бил представляващия работодателя управител, изслушана е ССЕ.

Въз основа на приетите писмени доказателства и признания на представляващия работодателя, съдът е установил, че ищцата е била в трудово правоотношение с ответника, че с командировъчна заповед № 6/23.08.2020г. е била командирована за периода 24.08.2020г. – 07.12.2020г. вкл., с товарен автомобил „Волво“ рег. № *** и ремарке *** за извършване на

международен превоз на товари в рамките на Европейската общност, за което са й начислявани командировъчни пари по 21 евро на ден, както и, че командировката е била извършена. Въз основа на приетото заключение на ССЕ съдът е приел, че на ищеца по банков път са заплатени общо 3332,94 евро, с легова равностойност 6518, 65 лева, плащани на дати 04.09.2020г., 01.10.2020г., 08.10.2020г. и 30.11.2020г., като плащането е извършвано по банков път от сметката на дружеството по сметка с титуляр ищцата, поради което командировъчните пари били изплатени по банков път изцяло. Приел е обяснението на вещото лице в съдебно заседание, че задълженията са били правилно осчетоводени по пера в счетоводството на работодателя по счетоводни сметки, но изплащани с общо платежно нареждане за всеки месец с посочено основание – заплати, като изплащаната сума съответства на сбора на начисленията на двете посочени основания.

С обжалваното решение съдът е счел исковата претенция за неоснователна, доколкото от ССЕ по делото се установява, че командировъчните пари били изплатени по банков път изцяло, поради което и е отхвърлил иска.

По приетата фактическа обстановка от първоинстанционния съд се оспорва от жалбоподателя само относно обстоятелството дали са били изплатени начислените командировъчни пари от работодателя, като за всички други приети за доказани обстоятелства по делото страните не навеждат оплаквания в настоящото производство. Съдът приема обжалваното решение постановено при правилно установена фактическа обстановка и правилно приложение на закона, като препраща към мотивите на първоинстанционното решение, на осн. чл. 272 ГПК. С оглед направените в жалбата възражения и формирания правен спор, следва да бъде посочено и следното:

Съдът счита, че със заключението на приетата пред първоинстанционния съд съдебно-счетоводна експертиза се установява категорично, че по счетоводни данни от ответното дружество дължимите на ищеца командировъчни пари за исковия период са му били заплатени по банков път. Не се спори по делото и не се отрича от жалбоподателя, че е получил сумите, посочени в платежните нареждания, а, че посочените суми в платежните нареждания са само дължимото му трудово възнаграждение, както е записано в основанието при превода. Вещото лице категорично заявява, че в счетоводството на работодателя, за процесния период, са били начислени на ищеца суми за работна заплата, съгласно трудовия договор, както и за командировъчни пари, съобразно посоченото в командировъчната заповед. Върху трудовото възнаграждение са били направени дължимите удържки, след което сбора от дължимите суми за заплата и командировъчни пари са били превеждани по банков път на ищеца, с един превод, с преводни нареждания, в които е записано само едното основание – заплата. С оглед така приетото заключение на вещото лице, че преведените по банков път суми съответстват на сбора на уговореното трудово възнаграждение и начислени командировъчни пари, както и неоспорване от ищеца на факта на получаване на сумите по преводните нареждания, твърдението на работодателя, че е изплатил изцяло дължимите суми се явява доказано, а възраженията в жалбата неоснователни. Вещото лице не дава отговор на правен въпрос, а ползвайки специалните си знания, отговаря на поставените му

такива, формулирани от пълномощника на ищеца - какъв е размера на полагащите се на ищеца суми за командировъчни, изчислява размера, като след проверка на извлеченията от разплащателната сметка на дружеството установява, че са изплатени в пълен размер. Жалбоподателят не доказва друго основание, на което има право да получи размера на преведените по банков път суми. Същите надвишават уговорения и начислен размер на трудово възнаграждение, поради което и възражението, че сумите са дължими само за заплати, е неоснователно. Липсата на запис в преводното нареждане, че се изплащат и командировъчни, начинът на оформяне на преводното нареждане, не е основание за получаване на сумите. Основание за начисление и заплащане на суми за заплати и командировъчни пари са сключения трудов договор и командировъчната заповед, при изпълнение на трудовите задължения на работника. Сумите, начислени на тези основания и в уговорените размери, са били заплатени по банков път, което се доказва безспорно по делото, поради това и не дължими претендираните от ищеца суми.

Предвид горното исковата претенция се явява неоснователна, поради което въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а обжалваното решение, като правилно и законосъобразно, да бъде изцяло потвърдено.

При този изход на спора право на разноски има въззиваемото дружество, което не претендира такива за настоящата инстанция.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 4052 от 01.12.2022 г., постановено по гр.д. № 4783/2022 г. по описа на РС – Пловдив, XI граждански състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____